

V ě c: Dr. Al. W. v L. (adv. Dr. J. Hertskó z Lučence a M. Dula z Turč. Sv. Martina) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (Dr. Jar. Hájek) stran odmítnutí stížnosti podané proti výpovědi dané obvodovou úřadovnou dle § 12 zák. náhr.

V ý r o k: Nařikávané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byla odmítnuta stížnost podaná st-lem proti výpovědi, dané mu obvodovou úřadovnou v Trenč. Teplicích ve smyslu § 12 zák. ze dne 8. dubna 1920 č. 329 sb. z. a n. poukazem na ustanovení § 20 téhož zákona, podle něhož proti výpovědi přísluší osobě hospodařící do 14 dnů ode dne doručení výpovědi stížnost k nadřízenému soudu.

Stížnost vytýká, že rozhodnutí je nezákonné, dovozujíc, že ač § 20 cit. zákona ustanovuje, že o stížnosti rozhoduje nadřízený soud, je přece proti výpovědi dané obvodovou úřadovnou přípustna i stížnost k stpú, poněvadž ji zákon výslovně nevylučuje a stpú jako úřad obvodové úřadovně nadřízený má právo rozhodnutí její přezkoumati.

Stížnosti nelze upřítí oprávnění. Zákon o poz. úřadě ze dne 11. června 1919 č. 330 sb. z. a n. ustanovuje v § 8, že nařízením může být přenesena část působnosti poz. úřadu na obvodové úřadovny neb komise, zřízené pro jednotlivé územní obvody. Dle odst. 2. téhož řu jest z rozhodnutí takových obvodových úřadoven neb komisí přípustna stížnost, o níž rozhoduje poz. úřad pravoplatně.

Že by pak zákon náhradový ze dne 8. dubna 1920 č. 329 sb. z. a n. v ustanoveních svých o výpovědi, kterou dle § 17 téhož zákona dává poz. úřad neb obvodová úřadovna, byl chtěl tuto stížnost vůbec vyloučiti, z něho vyvoditi nelze. Vždyť 2. odst. § 17 náhr. zák. ustanovuje výslovně, že stížnost podaná proti výpovědi obvodové úřadovny k poz. úřadu nezastavuje běh lhůty výpovědní. Z tohoto ustanovení plyne zřejmě, že zásada vyslovená v § 8, 2. odst. zákona ze dne 11. června 1919 č. 330 sb. z. a n. byla zachována i ohledně výpovědi dané dle §§ 12 a násl. náhr. zák. obvodovou úřadovnou a že stížnost proti takovéto výpovědi k poz. úřadu není nepřípustna.

Vzhledem k ustanovení § 17, 2. odst. náhr. zák. nelze tedy vykládati ustanovení § 20 téhož zákona, podle něhož proti výpovědi přísluší osobě hospodařící do 14 dnů ode dne doručení výpovědi stížnost k nadřízenému soudu z důvodů, že nebylo šetřeno ustanovení tohoto zákona tak, jak vykládá je žal. úřad, že by stížnost podaná proti výpovědi obvodové úřadovny k úřadu žal. byla vůbec vyloučena.

Tento výklad je ve zřejmém rozporu s ustanovením § 17, 2. odst. zák. náhr., které zachovává i zásadu v § 8, 2. odst. zák. o poz. úřadě ze dne 11. června 1919 č. 330 sb. z. a n. vyslovenou

Čís. 1285.

Kinematografy: * Obec má právní nárok, aby jí před udělením licence k provozování kinematografu s pevným stanovištěm byla dána příležitost vyjádřiti se.

(Nález ze dne 6. dubna 1922 č. 4778.)

V ě c: Obec Horní L. proti ministerstvu vnitra stran popření legitimace k odvolání.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Zemská správa politická v Praze... udělila Vilému K. povolání pořádati v Horním L. do 30. dubna 1922 kinematografická představení. Stížnost proti tomu podanou městskou obcí Horním L. zamítlo min. vnitra nař. rozhodnutím pro nedostatek legitimace.

Ve stížnosti k nss vytýká obec, že jí nebyla před udělením licence dána příležitost, aby se o podané žádosti vyjádřila, a dovozuje, že tímto opomenutím správního úřadu byl porušen kogentní předpis stanovený pro řízení před udělením kinematografických licencí a že tudíž obec je k stížnosti legitimována.

O stížnosti té uvažoval nss takto:

V odst. 2. § 6 min. nař. ze dne 18. září 1912 č. 191 ř. z. jest obsaženo ustanovení, dle něhož, nežli se udělí licence s pevným stanovištěm, poskytnouti jest obci stanoviště příležitost, aby se vyjádřila. Tímto ustanovením není slyšení obce omezeno na určité momenty a dlužno míti za to, že se obec může vyjádřiti o všech momentech pro udělení licence rozhodných, tedy jak o subjektivních, tak objektivních momentech, k nimž jest před udělením licence s pevným stanovištěm přihlížeti. Pokud jde o objektivní momenty, jest dle §§ 5 a 6 cit. nařízení hleděti k potřebě obyvatelstva, místním poměrům, k účelům, jimž výnos podniku má připadnouti, ke způsobilosti provozovacích pomůcek a provozovny vzhledem k požadavkům zdravotní, stavební, požární a bezpečnostní policie. Uvážili-li se ještě, že toto nařízení dle § 28 nedotklo se úkolů místní policie v příčině pořádání veřejných představení kinematografy, zejména provádění zdravotní, stavební, požární a bezpečnostní policie, plyne z toho, že obec nepřibírá se k předběžnému řízení o udělení licence s pevným stanovištěm jako pouhý orgán přezvědný, nýbrž se zřetelem k jednotlivým úkolům samostatné působnosti obce, zejména policie místní, stavební, požární atd.

Když se v řečeném ministerském nařízení výslovně nařizuje slyšení obce, jest souditi, že obec má subjektivní právní nárok na to, aby úřad licenci udělující tohoto pozitivního předpisu dbal, a že opomenutí výsledku obce znamená porušení jejího subjektivního práva.

Z toho plyne, že obec stanoviště jest legitimována uplatňovati tento svůj nárok a jest tedy také legitimována odvolati se k nadřízenému úřadu správnímu z rozhodnutí, kterým byla licence bez předchozího výsledku obce udělena.

Na tom nemůže ničeho měniti okolnost, že v řečeném min. nařízení není obsaženo ustanovení, kterým by tato legitimace byla obci výslovně přiznána.

Je tedy právní názor žal. úřadu, že obec města Horního L. nebyla ke stížnosti proti udělení licence Vilému K. legitimována, mylný, a bylo naříkané rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 1286.

Pozemková reforma: I. Pro nařízení trvalého dozoru podle § 12 č. 3 zákona o hospodaření na zabraném majetku ze dne 12. února